

คมมีดลงทัณฑ์

ส
ค
ว
ค
ค

เงินนี้จ่าจนตาย

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
จักรขวัณ อติศัย แป

DAIFUKU

さまよう

คมมีดลงทัณฑ์

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ฉัตรขวัญ อติศัย แผล

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

คณบดีคลังภัณฑ์

คมมืดลงทัณฑ์

1

นางามิเนะใจสั่นเมื่อเห็นลำกล้องปืนเหยียดตรงสีดำด้าน นึกถึงสมัยตัวเองเคยคลังไคล้การยิงปืน ความรู้สึกกดดันขณะเหนี่ยวไก แรงสะเทือนในชั่ววินาทีที่ยิง และความสำราญใจยามลูกปืนเข้าเป้า ล้วนเป็นความทรงจำแจ่มชัดติดตรึงทั่วร่างกาย

เขาดูภาพถ่ายในแค็ตตาล็อก ร้านที่เขาเคยซื้อปืนจะส่งแค็ตตาล็อกแนะนำสินค้าใหม่มาให้ 2-3 ปีครั้ง ได้รูปถ่ายมีคำอธิบายว่า “พานทำปืนเคลือบสีกึ่งเงา มาพร้อมกล่องที่ผลิตในอิตาลี” เขามองราคาแล้วถอนหายใจ 9 แสน 5 หมื่นเยนไม่ใช่จำนวนเงินที่จะใช้จ่ายเพื่อความสำราญได้อีกอย่างเขาเลิกยิงปืนแล้ว เพราะโรคตาแห้งกลายเป็นอุปสรรคเวลาแข่งขันสาเหตุของโรคเกิดจากจ้องหน้าจอบ่อยเกินไป เขาทำงานด้านออกแบบวงจรรวมที่บริษัทผู้ผลิตเซมิคอนดักเตอร์มานานหลายปี

นางามิเนะปิดแค่ตตาล็อกแล้วถอดแว่นตา หายจากโรคตาแห้งก็เริ่มมีภาวะสายตาสองอายุ หรือที่เรียกว่าสายตายาว ทุกวันนี้เวลาอ่านหนังสือเล็กๆ จะขาดแว่นตาไม่ได้ พอเขาหาแว่นตาที่ไร ลูกสาวชื่อเอมะจะล้อว่าเขาเป็น “ตาแก่” ทุกที

ถึงสายตายาวเขาก็ยังปีนได้ ทว่าใจจริงไม่อยากจะสายตาคงหนักเกินไปแล้ว เห็นปีนเมื่อใดเป็นต้องตื่นตื่น แต่เขาอาจแค่ถวิลหาอดีต แม้แต่ปีนคูใจช่วง 1 ปีมานี้ไม่ได้หยาบจับมาบำรุงรักษาด้วยซ้ำ ปัจจุบันกลายเป็นเพียงของประดับหลังตู้ในห้องนั่งเล่น

นาฟิกาบนผนังบอกเวลาทุ่มเศษ เขาหยิบรีโมตโทรทัศน์ กำลังจะกดสวิตช์ พลันได้ยินเสียงเฮจากนอกหน้าต่าง

เขาลุกจากโซฟาไปเปิดม่านตรงประตูกระจกที่หันเข้าหาสวน เห็นเงาคคนหลายคนที่คาดวาม่ากันเป็นครอบครัวอยู่นอกพุ่มไม้

นางามิเนะรู้ทันทีว่าพวกเขาร้องเฮเพราะอะไร ดอกไม้ไฟกำลังพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าไกลลิบ มีงานดอกไม้ไฟในท้องถิ่น แถวนั้นติดกับในเมือง อาคารสูงมีน้อย แม้แต่บ้านของนางามิเนะที่อยู่ไกลพอสมควรก็ยังมองเห็นดอกไม้ไฟชัดเจน

ในเมื่อมองเห็นดอกไม้ไฟจากตรงนี้ก็ไม่ต้องไปเบียดเสียดกับฝูงชน แต่นางามิเนะเข้าใจว่าพวกเขาเด็กสาววัยกระเตาะคงไม่พอใจแค่นั้น เป้าหมายของพวกเขาไม่ใช่ดอกไม้ไฟ ทว่าเป็นการได้ส่งเสียงเจี๊วจ๊วสนุกสนานกับเพื่อนพ้อง และต้องเป็นสถานที่คึกคักด้วย ตอนนี้นักเธอคงถือข้าวโพดย่างหรือไอศกรีม ใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มพูดคุยกันอย่างออกรสในหัวข้อที่คนอื่นไม่เข้าใจ

ปีนเอมะขึ้นชั้นมัธยมปลายแล้ว ในสายตางานางามิเนะ ลูกสาวเติบโตมาอย่างแข็งแรงสดใสไม่ต่างจากเด็กสาวทั่วไป เธอเสียแม่เมื่ออายุ 10 ขวบ ตอนนั้นเธอโคกเศร้าจนถึงกับใช้สั้น แต่ก็กลับมาเย็นหยัดได้อย่าง

น่าชื่นชม เขาซาบซึ้งใจจริงๆ ที่ลูกสาวเป็นคนเข้มแข็งขนาดที่เดี๋ยวนีชอบกระเช้าเขาว่า “ถ้าพ่อเจอคนดีๆ ก็แต่งงานใหม่เถอะนะ” แนนอน เขาไม่คิดว่าเธอพูดจากใจจริงหรือ เธอได้เลยว่าหากเขาพูดเรื่องแต่งงานใหม่ขึ้นมาจริงๆ เธอต้องต่อต้านหัวชนฝา อย่างไรก็ตามก็แล้วแต่ เธอจะเข้าใจเรื่องการตายของแม่ได้แล้ว

ตอนนี้เอมะกำลังไปดูดอกไม้ไฟกับเพื่อนๆ ที่โรงเรียน เธอขอให้นางามิเนะซื้อชุดยูกาตะให้เพื่อการนั้น แต่บอกว่าใส่เองไม่รอดเลยให้แม่เพื่อนช่วย นางามิเนะอยากเห็นลูกสาวสวมชุดยูกาตะ จึงบอกว่า “ถ้าถ่ายรูปมาให้ดูด้วยล่ะ” แต่น่าสงสัยเอามากๆ ว่าเอมะจำที่บอกได้หรือเปล่า เธอมีนิสัยเสียอย่างหนึ่ง เวลาสนุกติดลมมักลืมเรื่องอื่นเสียหมด แม้มีโทรศัพท์มือถือที่มิกกล้องถ่ายรูปในตัว แต่คาดว่ารูปที่ถ่ายจะมีแต่รูปเพื่อน

เขาให้เธอพกโทรศัพท์มือถือตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถม กำชับไว้ว่าถ้ามีอะไรให้โทร. หาเขาได้ทุกเมื่อ โทรศัพท์มือถือเป็นปราการป้องกันเพียงหนึ่งเดียวสำหรับเธอที่ไม่มีแม่ ทั้งยังช่วยให้นางามิเนะออกไปทำงานได้อย่างสบายใจ

ได้ยินว่างานดอกไม้ไฟจัดถึง 3 ทุ่ม เขาบอกเอมะไว้ว่าจบงานเมื่อไรให้รีบกลับมา ถ้ามีแวนจะกลับบ้านช้าแม่แต่นิดเดียวให้โทร. มาบอก ระยะทางจากบ้านของนางามิเนะถึงสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุดใช้เวลาเดินราว 10 นาที มีบ้านคนตั้งเรียงราย แต่พอตกดึกคนจะหายไปหมด ไฟถนนก็มีไม่มาก

นางามิเนะมองเข็มนาฬิกาแล้วยิ้มเจื่อนอยู่คนเดียว ตอนนี้ลูกสาวยังไม่ได้นึกถึงคำพูดของพ่อเป็นแน่

รถนิสสัน กลอเรียรุ่นเก่ากำลังวิ่งบนทางหลวงจังหวัดแคบๆ ที่มีสองเลน ริมถนนไม่ค่อยมีไฟ เวลาเข้าโค้งหักศอกต้องคอยระวังเสาไฟฟ้าที่โผล่किनเลน

อัสตี้ยะเดาะลินตรงที่นั่งข้างคนขับ

“อะไรวะเนี่ย อย่าว่าแต่ผู้หญิงเลย ไม่เห็นมีใครเดินสักคน เราขับ
ตะลอนอยู่แถวนี้ก็เท่านั้น เปลี่ยนที่กันเถอะ”

“แล้วจะไปไหนล่ะ” นากาอิ มาโกโตะ ถาม เขาบังคับพวงมาลัย
ด้วยมือข้างเดียว

“ที่ไหนก็ได้ ขอแค่มีคนก็พอ ขับตะลอนบนถนนบ้านนอกแบบนี้
ก็เปล่าประโยชน์ เปลี่ยนที่เถอะ”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ ถ้าเราขับเข้าทางปกติ รถก็ติดหมดทุกที่
เพราะคืนนี้ม้งานดอกไม้ไฟ เราเลยมาถึงนี่ไงล่ะ”

“ยูเทิร์นเซ่” ไคจิที่นั่งเบาะหลังตะเบาะคนขับ “งานดอกไม้ไฟจบ
แล้ว ได้เวลาที่พวกผู้หญิงเริ่มกลับบ้านกัน”

“บอกแล้วไง ต่อให้กลับไปทางนั้นก็เจอรถติดอยู่ดี”

“จะกลับไปถึงไหนทำไมเล่า ให้งั่ง เมื่อกี้เราผ่านสถานีรถไฟไม่ใช่หรอ
เราดักรอห่างจากตรงนั้นนิดหน่อยก็พอ แล้วรอให้เหยื่อผ่านมา”

“จะมีเหยื่อผ่านมาหรอ”

“สถานีรถไฟตรงนั้นเล็กก็จริง แต่มีคนลงสถานีนั้นเยอะไม่เบา
น่าจะมีผู้หญิงที่บ้านไกลจนต้องเดินกลับบ้านคนเดียวอยู่บ้างแหละ”

“นายว่างั้นหรอ”

“เลิกบ่นแล้วยูเทิร์นซะที เดี่ยวเหยื่อก็นีหมด” ไคจิถึบพนักเบาะ
อีกหน มาโกโตะทำหน้ามึน แต่ก็หักพวงมาลัยเจี๊ยบๆ เขาเถียงไม่เคยชนะไคจิ
อัสตี้ยะก็คงเข้าข้างไคจิอยู่แล้ว

มาโกโตะคิดอีกครั้งว่าพวกนี้เอาจริง ตั้งใจจะโทรหญิงจริงๆ

ตอนนี้ไคจิมียาสองชนิด ชนิดแรกคือคอลโลโรฟอร์ม ไม่รู้เอามาจากไหน
แต่เจ้าตัวบอกว่าเคยใช้มันทำมีดีมีร้ายสาว ๆ มาหลายครั้ง พอเหยื่อ

สลบเพราะฤทธิ์ยา จะทำอะไรกับเหยื่อก็ได้ตามชอบใจ แต่จะสอดใส่
องคชาตเข้าช่องคลอดลำบาก เลยเตรียมเจลหล่อลื่นมาพร้อม ปกติเมื่อ
เสร็จกิจ เขาจะทิ้งผู้หญิงไว้ตรงนั้นแล้วเผ่นแน่บ มาโกโตะอดคิดไม่ได้ว่า
น่าแปลกใจที่ยังไม่เคยมีคนตายจากการกระทำของโคจิมาก่อน ผู้เคราะห์ร้าย
น่าจะแฉถึงความ แต่จนถึงทุกวันนี้ตำรวจยังสืบสาวมาไม่ถึงตัว โคจิก็เลย
เหลิงจนก่อเหตุซ้ำ

ยาอีกชนิดที่โคจิมักติดตัวคือ “ผงวิเศษ” เป็นสารกระตุ้นประเภทหนึ่ง
เขาบอกว่า “ถ้าใช้ผงนี้ ผู้หญิงทุกคนจะเชื่อฟัง และอยากให้เราเอาจนทน
ไม่ไหว” เมื่อ 2-3 วันก่อนเขาได้มันจากแถวชินยูะหรือที่ไหนสักแห่ง
และอยากลองใช้เต็มแก

“เราจะไปล่าผู้หญิงกัน” โคจิโทร. หามาโกโตะว่าอย่างนั้นเมื่อตอนเย็น
สั่งให้เขาขับรถไปรับ

“แค่เอาผงนี้ป้ายตรงนั้น แล้วผู้หญิงก็จะตกเป็นทาสเรา สูดยอดไปเลย
ว่าไหมล่ะ” โคจิทำตาวาวเอาซองพลาสติกใส่ยาให้ดู

ทั้งสามเป็นเพื่อนร่วมห้องสมัยมัธยมต้น รวมหัวกันทำชั่วตั้งแต่ตอนนั้น
จนขึ้นมัธยมปลายแล้วออกจากโรงเรียนกลางคัน พวกเขาจึงรู้สึกเป็นน้ำหนึ่ง
ใจเดียวกันยิ่งขึ้น เคยรีดไถเงินและลักเล็กขโมยน้อยเป็นประจำ เคยรุม
ทำร้ายคนชราด้วย เคยเกือบๆ ช่มชืนมาหลายรอบแล้ว แต่อย่างมากที่สุดก็แค่
มอมเหล้าให้อีกฝ่ายเมาแล้วปล้ำ สาวๆ พวกนั้นก็ผิดเหมือนกันที่ยอมตาม
ชายแปลกหน้ามาง่ายๆ มาโกโตะจึงไม่รู้สึกผิดเท่าใดนัก

แต่ถ้าเป็นการทำมิดีมีร้ายผู้หญิงโดยใช้ยาละ ทำเรื่องพรรคนั้นกับ
สาวๆ ที่แค่บังเอิญผ่านมา มันจะดีหรือ

มาโกโตะควรห้ามอีกสองคน แต่รู้เต็มอกว่า ชื่นทำแบบนั้นจะโดน
ทั้งสองด่าทอและทำร้ายแค่ไหน ไม่เพียงเท่านั้น โคจิต้องเรียกพวกกลุ่มอื่น
มารุมซ้อมมาโกโตะเป็นแน่ ก่อนหน้านี้มีเด็กหนุ่มที่ซัดใจโคจิแล้วถูกรุมสกรัม

จนหน้าละมาแล้ว เด็กหนุ่มคนนั้นยื่นกรานกับตำรวจว่าไม่รู้จักชื่อพวกที่
ทำร้ายตน เพราะเข้าใจดีว่าหากเอ่ยชื่อโคจิ ตนจะโดนเอาคืนสาหัสยิ่งกว่า
มาโกโตะก็มีส่วนร่วมในการกลุ่มรุมทำร้ายครั้งนั้นด้วย ตอนนั้น
โคจิบอกเขาว่า

“ห้ามยังมีมือละ ต้องซัดให้หนักจนมันไม่คิดต่อต้านเราอีกเป็นครั้งที่สอง เพราะขึ้นลงมือครั้ง ๆ กลาง ๆ มันจะบอกตำรวจ”

มาโกโตะไม่ยอมถูกรุมซ้อมแบบนั้น สงสารเด็กสาวที่จะตกเป็นเหยื่อก็จริง แต่เขาต้องตัดสินใจให้เด็ดขาดและปฏิบัติตามคำสั่งของโคจิเพื่อปกป้องตัวเอง

เขาขับรถไปอีกสักพัก ผู้คนที่คาดว่กลับจากดูดอกไม้ไฟเริ่มเดินกันมาเป็นกลุ่มจากถนนฝั่งตรงข้าม รถไฟมาถึงแล้ว

“นายขับต่อไปอีกหน่อย” โคจิออกคำสั่ง

เมื่อเข้าใกล้สถานีรถไฟ ผู้คนเดินริมถนนยิ่งเพิ่มจำนวนขึ้น ส่วนใหญ่เป็นสาว ๆ กลุ่มนักเรียนหญิงชั้นมัธยมปลายหรือนักเรียนหญิงชั้นมัธยมต้นก็มีไม่น้อย อตสึยะเดาะลั่นเสียงดังทุกครั้งที่เห็นพวกเธอ

“คนน่าจะน้อยกว่านี้หน่อย จะให้จุดตรงนี้เลยก็ไม่ได้ แกรมมีแต่พวกที่มาด้วยกันสองสามคน นี่ โคจิ เราเข้าไปจับผู้หญิงสักกลุ่มให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไม่เร็วกว่ารี”

“ไอบ้า ยุ่งยากตายซัก ไม่เอาด้วยหรอก ถ้าผู้หญิงพวกนี้จับติดงาย ๆ จะต้องใช้ยาวิเศษทำไมเล่า”

“อะ ก็จริง”

“ฉันทึ่งผู้หญิงที่ไม่ยอมมาให้เอาง่าย ๆ แล้วค่อยฝึกให้เชิงงายละแบบนั้นสิสุดยอด”

เมื่อได้ยินที่โคจิพูด อตสึยะแลบลิ้นเลียริมฝีปาก มาโกโตะที่ชำเลื่องพวกเขาก็ยิ้มเช่นกัน ขึ้นไม่ยิ้มจะโดนด่าอย่างไรบ้างก็ไม่รู้

“เอาเหอะ รออีกนิดดีกว่า เดี่ยวคนก็ชาลงเอง มาโกโตะ แกรออยู่แถวนี้ก่อน”

“โอเค” มาโกโตะจอดรถริมถนนในจุดที่มองเห็นสถานีรถไฟตามทีอีกฝ่ายบอก

มาโกโตะภาวนาให้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินผ่านมา หากถูกตำรวจซักไซ้ ต่อให้เป็นโคจิก็คงชวนให้ล้มเลิกแผนการในคืนนี้ โคจิเอ่ยประหนึ่งอ่านใจเขาออก

“ฉันตั้งใจจะลงมือคืนนี้เพราะไม่มีตำรวจนี่แหละ”

“ทำไมล่ะ” มาโกโตะถามด้วยความตกใจ

“เพราะพวกนั้นถูกส่งตัวไปงานดอกไม้ไฟนะสิ”

“อย่างนี้เอง” อัดสียะตบแผงหน้าปัดรถยนต์ “ออกไปดูแลความปลอดภัยทางโน้นกันหมดรีนี้ แกนี่หัวดีชะมัด”

“ฉันไม่ได้ชวนให้ลงมือกันคืนนี้ เพราะหมายตาสาวๆ ที่ไปดูดอกไม้ไฟอย่างเดียวหรอหน้า” โคจิทำทางพอใจ “ที่สำคัญกว่านั้น อัดสียะ ทางแกไม่มีปัญหาแน่นอนะ”

“สบายมาก” อัดสียะขู่มือหัวแม่มือ เขาอยู่ตัวคนเดียวที่อะพาร์ตเมนต์ในเขตอาดาจิ พ่อแม่เป็นคนจ่ายค่าเช่าเพื่อให้เขาอ่านหนังสือสอบเทียบเข้ามหาวิทยาลัยในสภาพแวดล้อมเงียบสงบ แต่แน่นอนว่ามันเป็นเพียงเหตุผลบังหน้า ที่จริงแล้วพวกเขาไล่ลูกชายที่ใช้ความรุนแรงกับคนในครอบครัวออกจากบ้าน

“กลัองดีจิตัลละ”

“เตรียมมาพร้อมทั้งกลัองดีจิตัลและกลัองวิติโอเลย”

“ดีมาก” โคจิจุดบุหรี่ “เหลือแค่รอเหยื่อมาก็พอ”

เวลาขมขื่นสาว ๆ โคจิจะใช้กลัองดีจิตัลหรือกลัองวิติโอถ่ายเก็บไว้เสมอ เหตุผลหนึ่งคือป้องกันไม่ให้อีกฝ่ายไว้วางใจจนกลายเป็นเรื่องใหญ่

ในภายหลัง อีกเหตุผลคือเป็นรสนิยมของเขา ผลงานการล่าเหยื่อของ พวกเขาอัดแน่นบนชั้นวางของในห้องอิตาลีะ

รถไฟคงมาถึงอีกขบวนแล้ว คนเดินกันมาเป็นฝูงจากสถานีรถไฟ ทว่าจำนวนน้อยกว่าเมื่อครู่

“เฮ้ คุณคนนั้นสิ” อิตาลีะชี้ข้างหน้าแล้วหันไปเบาะหลัง

โคจิชะเงยตัวไประหว่างสองเบาะหน้า “คนที่ใส่ชุดยูคาตะนะเหรอ ก็ดีนี่” เสียงเขาละม้ายสัตว์ร้าย

มาโกโตะเข้าใจทันทีว่าเป้าหมายของพวกเขาคือคนไหน เธอเป็น เด็กสาวตัวเล็กอายุราว 15-16 สวมชุดยูคาตะ ถือกระเป๋าทรงสูงใบจิ๋ว มองไกลๆ ยังรู้ว่าหน้าตาสวยหมดจด แบบที่โคจิชอบเป๊ะ

เด็กสาวเดินคนเดียว ไม่มีใครมาด้วย

“มาโกโตะ สตาร์ทรถ” โคจิสั่งการ

“ยังมีคนอยู่เลยนะ” มาโกโตะกล่าวพลางออกรถ

“รู้แล้วน่า ขับรถแข่งแล้วดูลาดเลาก่อน”

มาโกโตะขับรถช้าๆ เด็กสาวดูจะยังไม่ไหวตัว เขาขับรถไปใกล้ ด้านหลังเธอแล้วแซงไป พอเห็นหน้าเธอชัดเต็มตา อิตาลีะร้องเสียงประหลาด เบาๆ

“แจ่มเลยนี่ สุดยอดวะ อยากกอดแล้วเนี่ย”

“มาโกโตะ หยุดรถ อย่าดับเครื่องล่ะ เปิดหน้าต่างด้วย”

มาโกโตะทำตามที่โคจิบอก เขาเหลือบมองกระจกหลัง จังหวะที่ เด็กสาวคนนั้นค่อยๆ เดินมาใกล้ด้วยฝีเท้าที่ไม่คุ้นเคยกับรองเท้าแตะ¹ เขาสัมผัสได้ว่าโคจิกำลังรินคลอโรฟอร์มใส่ผ้าเช็ดหน้า

¹ รองเท้าเกียะ ฐานเป็นไม้ มีผ้าผูกเป็นเส้นให้ตีบระหว่างนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ นิยมสวมคู่กับชุด ยูคาตะและชุดกิโมโน

2

นางามิเนะเบนสายตาจากโทรทัศน์ที่กำลังถ่ายทอดรายการข่าว ไปยังนาฬิกาบนผนัง ทำแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่ามาสักพัก เข็มนาฬิกาบอก เวลาเกือบ 4 ทุ่ม น่าจะมีโทรศัพท์มาได้แล้ว เห็นบอกว่างานดอกไม้ไฟจบ ตอน 3 ทุ่ม

ผลการแข่งขันเบสบอลอาชีพแสดงบนจอโทรทัศน์ ทีมโปรดของเขา เป็นผู้ชนะ แต่เรื่องนั้นจะเป็นอย่างไรก็ช่าง เขาลุกไปหยิบโทรศัพท์ที่ไร้สาย เบอร์โทรศัพท์มือถือของเอมะบันทึกลงในนั้น

ทว่าเขาลังเลที่จะโทร. หาลูกทันที ก่อนหน้านั้นตอนเอมะไปตู้คาราโอเกะกับเพื่อนแล้วกลับซ้ำ เขาโทร. หาด้วยความเป็นห่วง พอกลับถึงบ้านเธอทักท้วง

“ถ้าไปคาราโอเกะ ปกติต้องร้องเพลงสัก 2 ชั่วโมงอยู่แล้ว ขอคุณพ่อที่เป็นห่วง แต่หนูไม่ใช่เด็กแล้ว ไว้ใจกันให้มากกว่านี้อีกนิดเถอะ หนูโดนเพื่อนหัวเราะเยาะเลย พ่อต้องให้อิสระหนูมากกว่านี้นะ”

นางามิเนะพูดไม่ออกว่าก็ลูกยังเด็กอยู่นี่นา เขาตกใจที่เวลา 1 ปี มาแล้วลูกสาวเติบโตรวดเร็วเหลือเกิน ในเมื่อเขาไม่รู้เลยว่าเธอคิดอะไรและ ทำกิจกรรมใดบ้างเวลาอยู่นอกบ้าน จึงไม่รู้ว่าควรปฏิบัติตนต่อลูกอย่างไร สิ่งที่มีเพียงเธอดูรำคาญความรักที่มากจนล้นของพ่อ

เพื่อนร่วมงานที่บริษัทของนางามิเนะหลายคนก็มีลูกสาวรุ่นราวคราวเดียวกับเอมะ พวกเขาต่างกอดกอดลูม้เรื่องเดียวกันคือไม่เข้าใจความรู้สึกของลูกสาว

“เออเนะ เวลาอยู่กับเด็กผู้หญิงวัยนั้น ฉันทำตัวไม่ถูกเลย พยายามเอาใจที่สุดแล้ว นอกนั้นได้แต่ปล่อยเป็นหน้าที่เมีย” เกือบทุกคนพูดแบบนี้

นางามิเนะอดคิดไม่ได้ว่า ในเวลาแบบนี้ถ้าแม่ของลูกยังอยู่ที่นั่นะสิ น่าสมเพชตัวเองที่ไม่รู้วิธีคิดว่ แถมความรู้สึกไม่อยากโดนลูกเกลียดขี้ด้อยู่เหนือความคิดที่ว่าต้องอบรมสั่งสอนลูกด้วย

เขาคูณาพิกาอีกครั้ง เข้มนาพิกายังแทบไม่ขยับ

พองานดอกไม้ไฟสิ้นสุดลง คนจำนวนมากจะกลับบ้านพร้อมกัน ถนนหนทางจะมีผู้คนเนืองแน่น คงขยับเขยื้อนไม่ได้ง่าย ๆ ย่อมขึ้นรถไฟช้าเป็นของธรรมดา เมื่อคิดดังนั้นเขาก็รู้สึกว่ไม่น่าเป็นห่วงขนาดนั้น

ทว่างานดอกไม้ไฟจบไปเกือบ 1 ชั่วโมงแล้ว

นางามิเนะตัดสินใจกดปุ่มโทร. ออก อาจโดนลูกบ่นอีกก็ได้ แต่ยังดีกว่าต้องทรมานใจแบบนี้

เสียงดนตรีเพลงฮิตดังขึ้น มาโกโตะสะดุ้งเฮือก

“เหวอ อะไรนะ”

“แค่เสียงโทรศัพท์มือถือ ปอดแหกไปได้” ไคจิवाद ได้ยินเสียงคันของดังกุกกัก เขากำลังเปิดดูกระเป๋าทรงถุงที่เด็กสาวพกติดตัว

เสียงเรียกเข้ายังดังต่อไป ไคจิหาโทรศัพท์เจอจนได้

“ปิดเครื่องเลยสิ” อตสึยะบอก

“ปิดตอนนั้นก็น่าสงสัยสิ ปล่อยให้ไว้เดี๋ยวก็นหยุดตัวเอง”

เสียงเรียกเข้าเจียบลงตามที่ไคจิว่า หลังจากนั้นได้ยินเสียงเขาปิดเครื่อง

“เท่านี้ก็หมดปัญหา รู้จั้ปิดซะก่อนก็ดีหรอก ประมาทไปหน่อย”

“ราบรื่นดีแฮะ” อตสึยะพูดเสียงระรื่น “ได้เพชรเม็ดงามมาเลยเนี่ยว่ามะ”

ไคจียิ้มมีเลศนัย มาโกโตะได้ยินเสียงเสื้อผ่าเสียดสีกัน สงสัยเจ้าตัวจะล้วงมือเข้าไปในชุดยูกาตะ

บัดนี้เด็กสาวในชุดยูกาตะนอนอยู่เบาะหลังโดยมีไคจิกับอัสตียะ
ขนาบ เธอสลบไสล ไม่มีที่ท่าจะกระตุกกระดิก

ไคจิกับอัสตียะเคลื่อนไหวว่องไวจนมาโกโตะทิ้ง หลังจากจอตรด
และรอให้เด็กสาวเดินผ่าน เขาพุ่งรุดออกไปตามที่ไคจิสั่งว่า “ลงมือได้”
อันดับแรกอัสตียะเดินแซงเด็กสาวไป แล้วจู่ๆ หยุดเดิน หันกลับไปมองเธอ
เธอหยุดเดินด้วยความตกใจ วินาทีต่อมาไคจิบุกจู่โจมจากข้างหลัง ไข้
ผ้าเช็ดหน้าทีรินคลอโรฟอร์มใส่เมื่อก็ปิดปากเธอ ใช้เวลาไม่ถึง 5 วินาที
ขาคุณั้นก็งอทรุด ทั้งสองพยางค์เธอพร้อมกับมองมาทางมาโกโตะเป็นเชิง
เร่งให้ขับรถไปตรงนั้น พอมาโกโตะขับรถไปจอดข้างๆ พวกเขาขึ้นมานั่ง
เบาะหลังโดยมีเด็กสาวอยู่ตรงกลาง นึกภาพออกเลยว่าพวกเขาเคยทำเรื่อง
แบบนี้เดียวกันมามากมายขนาดไหน

“เฮนี่ ถ้าเธอตื่นก่อนเราไปถึงที่หมายจะทำยังไง” มาโกโตะถาม

“กว่าจะตื่นก็อีกนาน” ไคจิตอบ

“ถ้าตื่น เอาคลอโรฟอร์มให้ดมอีกก็ได้จริงไหม”

“ให้ดมติดต่อกันไม่ดีหรอก ผลออกๆ อาจถึงตาย”

“จริงหรอเนี่ย”

“เคยได้ยินว่าฉัน เวลาเอาให้ดมก็ต้องมีเทคนิค ถ้าให้ดมน้อยไป
แป็บเดียวก็ตื่น แต่ถ้าเยอะไป ไม่พื่นอีกเลยก็มี กะลำบากอยู่เหมือนกัน”

“ไคจิกังจ้งเฮะ เป็นมือวางอันดับหนึ่งด้านการใช้คลอโรฟอร์มของ
ญี่ปุ่นเลย”

ไคจิหัวเราะน้อยๆ รับคำเยินยอของอัสตียะ

“ไม่ใช่แค่เอาผ้าปิดปากเฉยๆ ก็ได้หรอกนะ ต้องกดหน้าอกเบาๆ
ไปพร้อมกันด้วย เหลือจะได้หายใจลำบากจนต้องรีบสูดอากาศ พอสูด
คลอโรฟอร์มเข้าไปเต็มๆ ก็หมดสติทันที เออ แต่มันไม่ง่ายเหมือนปากพูดหรอก”

“ยอดเลยแฮะ เรื่องนั้นยกให้โคจิเลย”

“เออ การฝึกกำลังแบบนี้แหละดีที่สุดแล้ว”

ทั้งคู่คึกคักผดืบทิดเพราะว่าได้เด็กสาวงดงามเกินคาดมาอยู่ในกำมือ เดี่ยวพอพาเข้าห้องอัสตี้ะ พวกเขาคงพึงฤทธิ์ยา บ้าคลั่งกันยิ่งกว่านี้แน่นอนว่ามาโกโตะก็ต้องร่วมด้วย

รถแล่นผ่านแม่น้ำเข้าไปในเขตอาดาจิ ไม่นานนักก็มาถึงหน้าอะพาร์ตเมนต์ของอัสตี้ะ เด็กสาวยังไม่ตื่น

หลังดูให้แน่ใจว่ารอบข้างไม่มีใคร ทั้งสามช่วยกันย้ายร่างเด็กสาวไปถึงห้องอัสตี้ะ ห้องอยู่ชั้นหนึ่ง อัสตี้ะสอดนิ้วหยิบกุญแจในกล่องรับจดหมายที่ประตู เขาติดถุงขนาดเล็กไว้ในกล่องรับจดหมายแล้วซ่อนกุญแจไว้ในนั้นเป็นประจำ เพื่อให้เพื่อนพ้อง หรือพูดให้ถูกคือให้โคจิมาใช้ห้องได้ ทุกเมื่อ โคจิเข้าไปใช้ห้องเขาตามอำเภอใจบ่อยครั้ง ส่วนมาโกโตะไม่เคยใช้ห้องนี้โดยไม่ขออัสตี้ะก่อน

ทันทีที่พาเด็กสาวเข้าห้อง โทรศัพท์มือถือของมาโกโตะดังขึ้น หน้าจอแสดงว่าพ่อโทร. มา เขากดปุ่มรับสาย “นี่ผมเอง”

“มาโกโตะ ตอนนี้อยู่ไหน” เสียงพ่อถาม

“บ้านเพื่อน”

“รถล่ะ”

“จอดไว้แถวนี้”

“กลับบ้านเดี๋ยวนี้ ที่บ้านต้องใช้รถ”

“เอ๋ เดียวนี้เลยหรอ” มาโกโตะโอด แต่ในใจคิดว่ารอดแล้ว

“เดี๋ยวนี้เลย ไม่เห็นแกบอกพ่อว่าคืนนี้แกจะใช้รถ”

“รู้แล้วนะ” มาโกโตะวางสาย หันไปหน้าสุดเชิงไปหาพวกโคจิ

“ช่วยชะมัด พ่อบอกให้เอารถไปคืน”

รถนิสสัน กลอเรียเป็นรถของพ่อมาโกโตะ ปกติพ่อไม่ค่อยใช้ ช่วงนี้
มาโกโตะเลยเอามาขับไปนั่นมานี่ เพิ่งได้ไปขับขี่เมื่อ 2 เดือนที่แล้ว

“อะไรว่า ซ่างเขาเหอะน่า” อັตสึยะทำหน้าบึ้ง

“ไม่ได้หรอก ขึ้นทำให้พ่อโกรธ เดี่ยวเขาเอารถไปขายกันพอดี”

“รถโกโรโกโสพรรคินั้นขายได้ด้วยหรอ?”

“ไม่จั้นพ่อคงให้เขาเอาไปทิ้ง อี้ก็ไม่แนานต้องไปเช็คสภาพรถแล้ว
ด้วย”

อັตสึยะเดาะลิ้น

“แกแหม่งทำเอาหมดสนุกเลยว่ะ ไม่มีคนถ่ายวิดีโอให้ก็ไม่มันดี”

พวกเขาวางแผนจะให้มาโกโตะถ่ายวิดีโอตอนพวกตนชมขึ้นเด็กสาว
“ก็อย่างที่ว่าแหละ ฉันทกลับก่อนนะ โทษที” มาโกโตะเอ่ยแล้วเปิด
ประตู

“เดี๋ยวก่อน” ไคจิเรียก ยื่นหน้ามาใกล้มาโกโตะที่หันกลับไปมอง
“แกจะกลับก็ได้ แต่ห้ามเอาเรื่องนี้ไปบอกใครล่ะ”

“รู้แล้วน่า”

“บอกไว้ก่อนนะว่าแกก็สมรู้ร่วมคิดกับพวกเรา ไม่เกี่ยวหรือว่าแก
ได้เอาหรือไม่ได้เอา”

มาโกโตะกลืนน้ำลายแล้วพยักหน้า เสียวสันต์หลังวาบ

ไคจิเห็นอยู่แล้วว่ามาโกโตะไม่กระตือรือร้นกับเกมนี้ตั้งแต่ต้น มอง
ออกว่าเขาตั้งใจจะหนีโดยฉวยโอกาสที่พ่อโทร. มา

“จั้นก็ตามใจ กลับไปซะ พวกฉันสองคนจะสนุกกันเอง”

อັตสึยะส่งเสียงบอกว่าไว้เจอกันจากด้านหลังไคจิ น้ำเสียงแถม
ดูแคลน

มาโกโตะออกจากห้องไม่พูดไม่จา

ตอนขึ้นรถเห็นบางสิ่งสะท้อนแสงตรงเบาะหลัง เขาเอื้อมมือไปหยิบ

มันคือโทรศัพท์มือถือที่เด็กสาวพกติดตัว

นางามิเนะคว้าซองบุหรี่ พอเห็นในซองว่างเปล่า เขายำมันด้วยสองมือ จานเขียนโน้ตเเตะเต็มไปด้วยก้านบุหรี่ เขามองนาฬิกาบนผนังแล้วทิ้งผม เหนือไหล่ลอยจากหน้าผากมาถึงขมับ แต่กลับไม่รู้สึกร้อนแม้แต่น้อย ชนลุกชูด้วยซ้ำ ลางร้ายเข้าครอบงำและกำลังบดขยี้เขาให้แหลก

เสียงโทรศัพท์ดัง นางามิเนะดีดตัวลุกขึ้นยืน คราวโทรศัพท์ไร้สายที่ว่าพอเห็นเบอร์ที่แสดงก็หดหู่ ไม่ใช่เบอร์โทรศัพท์มือถือของเอมะ

“ฮัลโล นางามิเนะพูดครับ”

“อะ เอ่อ คานาฮิเนะคะ” เสียงเด็กสาว

นางามิเนะจำเสียงนั้นได้ เพิ่งได้ยินทางโทรศัพท์เมื่อครู่นี้เอง คานาฮิมิวะ เป็นคนหนึ่งที่ไปดูดอกไม้ไฟกับเอมะในคืนนี้ นางามิเนะเป็นห่วงที่เอมะกลับช้าเลยลองโทร. ไปบ้านมิวะ

มิวะเล่าว่าแยกกับเอมะในรถไฟ สถานีรถไฟใกล้บ้านเธอที่สุด อยู่ก่อนถึงบ้านนางามิเนะหนึ่งสถานี ตอนนั้นเธอแยกย้ายกับเพื่อนคนอื่นๆเรียบร้อยแล้ว จึงเหลือเอมะนั่งรถไฟต่อคนเดียว

ถ้านั่งรถไฟต่อ เอมะก็น่าจะมาถึงสถานีใกล้บ้านเรียบร้อยแล้ว เธอหายตัวจากที่นั่นไปไหน ตอนนี้อยู่ที่ขังแล้ว

“หนูลองโทร. หาเพื่อนทุกคนที่ไปดูดอกไม้ไฟด้วยกันวันนี้แล้ว แต่ไม่มีใครรู้เลยคะว่าเอมะจะหายไปไหน หลังแยกกัน ไม่มีใครได้รับอีเมลหรือโทรศัพท์จากเอมะจingle” มิวะรายงานเสียงเศร้า

“เหรือ เข้าใจแล้ว ขอบใจมากนะ”

“เดี๋ยวนูจะลองโทร. หาเพื่อนที่สนิทกันในห้องแต่ไม่ได้ไปดูดอกไม้ไฟด้วยกัน อาจมีคนรู้อะไรบ้างก็ได้”

“ขอบคุณสำหรับน้ำใจ แต่จะดีเหรือ นี้ก็ดีกมากแล้วนะ”

“ถ้าไม่ทำอะไรเลยใจมันไม่สงบ หนูกังวลมากค่ะ พอคิดว่าถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับเอมะ...” มิวะพูดต่อไม่ออก

“ขอบใจนะ จุ้นถ้ารู้อะไรเพิ่มช่วยโทร. มาบอกได้หรือเปล่า เพราะคืนนี้ลุงคงไม่ได้นอน”

“ค่ะ หนูจะโทร. ไปแน่นอน” เธอกล่าวแล้ววางสาย

ไม่เพียง คานาอิ มิวะ เพื่อนคนอื่นๆ น่าจะกำลังช่วยถามคนในนั้น คนนี้ให้เป็นแน่ แต่ว่านางามิเนะนึกแค้นพวกเธอ อดคิดไม่ได้ว่าหากพวกเธอไม่ชวนเอมะไปดูดอกไม้ไฟก็คงไม่เกิดเรื่อง รู้ทั้งรู้ว่าเป็นการโทษคนอื่น แต่ไม่อาจขจัดความรู้สึกนั้นได้

ขณะจะหย่อนตัวนั่งโซฟา คราวนี้ก็ถึงหน้าบ้านดัง เขายกหูอินเตอร์โฟน “ครับ”

“ตำรวจครับ” เสียงนั้นตอบกลับมาเบาๆ

หลังสอบถามไปทาง คานาอิ มิวะ นางามิเนะโทร. หาตำรวจห้องที่หลังจากนั้นเกือบ 40 นาที ในที่สุดตำรวจก็เร่งรถมา

ตำรวจสองคนมาที่บ้าน สวมเครื่องแบบทั้งคู่ นางามิเนะเชิญพวกเขาเข้าห้องนั่งเล่นแล้วเล่าเหตุการณ์อีกหน

“ก่อนมาที่นี่เราลองสอบถามหลายที่แล้ว ยังไม่มีข้อมูลว่ามีหน่วยงานไหนรับตัวเด็กที่น่าจะเป็นลูกสาวคุณไปอยู่ในการดูแลเลยครับ บริเวณสถานที่จัดงานดอกไม้ไฟกับละแวกใกล้เคียงก็ไม่ได้เกิดปัญหาเป็นพิเศษ” นายตำรวจที่อายุมากกว่าเอ่ย

“ลูกสาวผมน่าจะกลับมาถึงสถานีรถไฟใกล้บ้านครับ เพราะจุ้นถ้าเกิดอะไรขึ้น น่าจะเกิดในบริเวณรอบๆ สถานีรถไฟมากกว่า”

“มีความเป็นไปได้สูงครับ เราเลยว่าจะไปตรวจสอบหน้าสถานีรถไฟสักหน่อย”

นางามิเนะหงุดหงิดกับคำพูดคำจาของตำรวจ

“ช่วยระดมกำลังตามหาให้ทั่วๆ ไม่ได้หรือครับ”

ตำรวจทำหน้าที่ลำบากใจ

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนางามิเนะเป็นอย่างดี แต่พอคิดเผื่อ
บางกรณี เราก็ทำงานโง่งมไม่ได้”

“บางกรณี?”

“คือว่า” ตำรวจเลียริมฝีปาก “สมมติลูกสาวของคุณถูกลักพาตัว
เราก็ไม่ควรกระตุ้นคนร้ายนะครับ ถ้ารู้ว่าตำรวจเริ่มสืบกันใหญ่โต เจ้าตัว
อาจจะรีบแผนการ ซึ่งในกรณีนั้น ลูกสาวของคุณจะเป็นอันตราย”

“ลักพาตัว...”

คำพูดนั้นทำให้นางามิเนะสิ้นหวังจนเข้าแทบทรุด การลักพาตัวเป็น
เหตุร้ายที่ไม่เคยคิดฝัน

“เป็นอันตราย...หมายถึงลูกผมจะถูกฆ่าหรือครับ” เขาถามเสียง
ครวญ

“เพราะลูกสาวคุณน่าจะเห็นหน้าคนร้ายนะครับ” ตำรวจตอบด้วยความ
ขมขื่น

นางามิเนะทำหน้าที่เครียด พยายามจะเปล่งเสียงแต่พูดไม่ออก

3

คืนงานดอไม้ไฟผ่านไป 2 วัน นากาอิ มาโกโตะ เล่นเกมอยู่ในห้อง
ตัวเอง วิดีโอที่เช่ามาดูหมดแล้วเลยไม่มีอย่างอื่นทำ เมื่อ 2 สัปดาห์ก่อนเขายัง
ทำงานพิเศษที่บริษัทขนส่ง แต่ตอนนี้ไม่ได้ทำอะไรเลย สาเหตุที่ถูกไล่ออกจากงานพิเศษคือทัศนคติในการทำงานแย่ ซึ่งเขาก็ไปทำงานสาย

บ่อยจริงๆ ไม่สบอารมณ์ที่พนักงานรุ่นพี่จิกหัวใช้เลยโดดร่มหลายครั้งด้วย
เขาอุปเสียบกับพ่อแม่ระยะหนึ่งเรื่องถูกไล่ออกจากงานพิเศษ เพราะ
ถ้าความแตกคงโดนบ่นอีก ทว่าหลังจากรู้ความจริง พ่อแม่ไม่พูดอะไรสักคำ
ใจหนึ่งโล่งอก แต่อีกใจไม่สบอารมณ์ที่พ่อไม่คาดหวังในตัวเขาเลย

พ่อของมาโกโตะทำงานอยู่บริษัทก่อสร้าง อีกเกือบ 10 ปี กว่าจะ
เกษียณ เขาคงคิดว่าถ้าลูกชายพึ่งพาตัวเองได้ก่อนจะเกษียณก็ไม่มีปัญหา
แม่ทำงานที่ร้านหนังสือใกล้บ้าน ช่วงที่มาโกโตะยังทำงานพิเศษ เธอทำ
อาหารเช้าให้ตลอด แต่ระยะนี้ออกจากบ้านโดยไม่เตรียมอาหารไว้ให้เลย
ที่จริงกว่ามาโกโตะจะคลานออกจากเตียงได้ก็ตะวันโด่ง

ใช้ว่ามาโกโตะจะไม่วิตกกับอนาคตของตัวเอง เขาออกจากโรงเรียน
มัธยมปลายกลางคัน ไม่มีหวังจะเพิ่มวุฒิในประวัติการศึกษาไปมากกว่านี้
เขาเองก็เข้าใจดีว่าปล่อยไว้แบบนี้ก็หางานทำเป็นชิ้นเป็นอันไม่ได้ คิดอยู่
เหมือนกันว่าจะเรียนต่อวิทยาลัยอาชีวศึกษา แต่นึกไม่ออกเลยว่าจะหา
ทักษะด้านใดติดตัวดี เดิมที่เขาก็ไม่ถนัดการเรียนรู้อาจคนอื่นอยู่แล้ว ไม่
ชอบไขว่คว้าหาความรู้ด้วย เอาแต่สร้างวิมานในอากาศว่า ถ้ามีงานแจ่มๆ
หรืออาชีพที่หาเงินได้ง่ายๆ โดยไม่ต้องพัฒนาตัวเองก็ดีนะสิ

เขาเล่นเกมจนเบื่อเลยเปลี่ยนโหมดมาดูรายการโทรทัศน์ รายการ
ข่าวรอบเย็นเริ่มแล้ว เขาเดาะลิ้นแล้วเปลี่ยนช่อง ทว่าช่องไหนๆ ก็มีแต่
รายการข่าว

ปกติแล้วมาโกโตะคงเดินเตร็ดเตร่ออกไปจับกลุ่มกับพวกอึดสี่ยะ
และโคจิ แต่ตอนนี้พ่วงกับเหตุการณ์เมื่อคืนก่อน อักอ่วนที่จะไปเจอหน้า
เพราะเหมือนพวกเขากำลังคิดว่าตนเป็นคนทรยศซึ่งขลาดตาขาว

ระหว่างกดเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ ภาพขยายใบหน้าของเด็กสาวก็โผล่
มาบนหน้าจอ เขาเห็นแล้วหยุดเปลี่ยนช่อง

ได้ยินเสียงผู้ประกาศข่าวชายบอกเล่ารายละเอียด

“ผู้หายสาบสูญคือนางสาวเอมะ บุตรสาวของคุณนางามิเนะ ซิงกิ พนักงานบริษัทที่อาศัยอยู่ในเมืองคาวางุจิ จังหวัดไซตามะ นางสาวเอมะ ฆาตกรติดต่อด่วนระหว่างทางกลับบ้านหลังไปเที่ยวงานดอกไม้ไฟในท้องถิ่น กับเพื่อนฝูง ตำรวจจตุรจังหวัดไซตามะและสถานีตำรวจคาวางุจิสันนิษฐานว่านางสาวเอมะอาจประสบเหตุร้ายบางอย่าง...”

มาโกโตะตาเหลือก เด็กสาวชื่อ นางามิเนะ เอมะ บนจอโทรทัศน์ เป็นคนเดียวกับเด็กสาวที่พวกเขาจับตัวไปเมื่อ 2 วันก่อน ตอนนี้อยู่ที่โทรศัพท์มือถือของเธอก็ยังคงอยู่ในลิ้นชักโต๊ะของมาโกโตะในสภาพปิดเครื่อง

เด็กคนนั้นหายสาบสูญ ตำรวจเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว

พวกเขาไม่เคยไปปล่อยเธอไปอีกหรือ หรือว่าเอาเธอไปปล่อยทิ้งไว้ที่ไหนเช่นเคยแล้วยังไม่มีใครหาพบ แสดงว่าเธอน่าจะเสียชีวิตระหว่างถูกปล่อยทิ้งไว้

หัวใจเริ่มเต้นระรัว เหงื่อค่อยๆ ซึมมือที่กำลังโหมตโทรทัศน์ เขาเปลี่ยนช่องเพราะอยากรู้รายละเอียดเพิ่มเติม

จังหวะนั้นเองที่โทรศัพท์มือถือของมาโกโตะบรรเลงเสียงดนตรีเรียกเข้า เขาตกใจจนโยนรีโมตทิ้ง

เบอร์โทรศัพท์ที่แสดงบนจอโทรศัพท์มือถือเป็นของอิตสึเอะ มาโกโตะ กดปุ่มรับสายด้วยนิ้วสั้นระริก “ฮัลโหล...” เสียงเขาแหบแห้ง

“นี่ฉันเอง”

“อือ”

“ตอนนี้อยู่คนเดียวหรือ”

“ใช่” อยากถามเรื่องเด็กสาว ทว่าพูดไม่ออก

“มีรถรีเปล่า”

“กะ...ก็มี”

“จันเอรทมาเดี๋ยวนีเเลย มารอที่ด้ำนล่งอะพาร์ตเมนต์ เข้าใจนะ”

“เอ๊ะ เอ่อ...”

“อะไรเล่า ไม่ได้รีง” เสียงอ้ตสี่ยะฟังดูร้อร่น

“เปล่า ไม่ใช่ว่าไม่ได้ แค่สงสัยว่าจะไปไหนกัน”

“ไม่เกี่ยวกับแกหรรอก เอรทมาให้ยืมก็พอแล้ว เข้าใจนะ”

“อ้อ เข้าใจแล้ว” อีกฝ่ายวางสายก่อนมาโกโตะจะทันได้บอกว่าดู
ข่าวแล้ว

เขอั้งไปชั้วครู่ มื่อยังกำโทรศัพทมือถือ นีไม่ใช่ครั้งแรกที่อ้ตสี่ยะขอ
ใช้ร้ด แต่มาเอ่ยปากขอยืมร้ดในเวลานี คัดได้อย่างเดี๋ยวยว่่าเป็นเรื่งใหญ่
คอบแห่งผากออย่างประหลาด เหงื่อกาฟ้ไหลจากใต้รักแร้ เขาลุกขึ้น
ยีน หยิบกุญแจร้ดนิสสัน กลอเรียที่วางไว้บนโต๊ะ

ตอนนีเกือบ 6 โมงเย็น แต่ข้างนอกลงยังสว่าง ด้ำนล่งอะพาร์ตเมนต์
ของอ้ตสี่ยะไม่มีใครสักคน มาโกโตะจอดร้ด เดินกวาดตามองไปรอบๆ
จนถึงหน้าห้องเขา

ลองกดอินเตอร้ฟอนที่ประตู ทว่่าไม่มีเสียงตอบ มาโกโตะนึกถึง
ตอนพาเด็กสาวมาที่นีเมื่อ 2 วันก่อน หลังจากนันไคจ้กับอ้ตสี่ยะทำอะไร
กับเธอบ้างไม่รู้

ประตูล็อกกุญแจ มาโกโตะสอดนิ้วเข้ากล่องรับจดหมายทั้งที่ด้งเล
เวลาอ้ตสี่ยะมีกิจกรรมร่ว่มกับไคจ้ เขาจะใส่กุญแจไว้ตรงนันเสมอ เพราะ
เมื่อก่อนเคยเมากจนทำกุญแจหาย

มาโกโตะผละห่างจากหน้าประตู วกลงไปด้ำนหลังอะพาร์ตเมนต์ ดู
ให้แน่ใจว่่าไม่มีใครเห็นจ้งป็นข้ามรวาระเบียง เลื่อนใบหน้าไปใกล้ช่องว่าง
ระหว่งม่านที่แง่มออยู่

ข้างในมืดสลัว แต่เมื่อเพ่งสายตาไปเรื่อยๆ เริ่มเห็นสภาพภายใน
ห้องเล็กน้อย กระป๋องเปียร์กับถุงขนมกองเกลื่อนบนพื้น

พอเคลื่อนสายตาต่อ ภาพที่ทำให้เขาตะลึงงันพุ่งเข้าสู่สายตา
มือขาว

แขนข้างนั้นเหมือนจะเหยียดยื่นจากเตียงที่อัสตี้ยะใช้อยู่ ทว่าจาก
ตำแหน่งที่มาโกโตะอยู่มองเห็นแค่ข้อมือ นิ้วเรียวยาวนั้นงอเล็กน้อย
ไม่กระดุกกระดิก ผิวขาวซีดไร้สีสันดูน่าสะพรึงกลัว

มาโกโตะถอยหลังจนสะโพกชนราวระเบียง จากนั้นเป็นข้ามราว เดิน
แข่งขาพันกันออกมาจากด้านข้างอะพาร์ตเมนต์

เมื่อมาถึงถนนรู้สึกริงเวียน หอบฮักๆ เขายันมือกับเสาไฟฟ้า
พยายามปรับลมหายใจเป็นปกติ หัวใจเต้นรัวดูตึกลง

มาโกโตะคลื่นไส้จนต้องยกมือปิดปาก พอกลับไปที่รถ พบว่าอัสตี้ยะ
กับโคจิรออยู่แล้ว ทั้งคู่ถือถุงกระดาษ โลกโซมเซนเตอร์พิมพ์อยู่บนถุง

“แกไปไหนมา” อัสตี้ยะเบะปาก

“ไปดื่มน้ำผลไม้...แถวตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติ” มาโกโตะตอบ
ตะกุกตะกัก

“บอกแล้วไงว่าให้รอข้างล่าง”

“ขอโทษ” มาโกโตะรู้ว่าใบหน้าตัวเองกระตุกเกร็ง ไม่กล้ามอง
หน้าอัสตี้ยะตรงๆ พอเงยหน้าลนลาน ก็สบตากับโคจิ แวดตาของอีกฝ่าย
คล้ายหยิ่งเชิง

“ส่งมาสิ” อัสตี้ยะยื่นมือมา

“เอ๊ะ”

“กุญแจรถนี่ไงเล่า”

“อะ...อือ” มาโกโตะหยิบกุญแจในกระเป๋าเสื้อไปวางบนมืออัสตี้ยะ
นิ้วสั้นระริก

“ดีละ แกไปได้แล้ว”

อัสตี้ยะบอก มาโกโตะผงกศีรษะแล้วหมุนตัวหันหลัง แต่พอจะก้าวเดิน

โคจิเรียกไว้ก่อนว่า “รอเดี๋ยว”

มาโกโตะไม่กล้าหันกลับไป ขาแข็งเป็นหิน โคจิเข้ามาคว่ำไหล่
แล้วกระซอก

“แกทำท่าเหมือนอยากพูดอะไรเลยนะ”

“เปล่านี่...”

มาโกโตะส่ายศีรษะเบาๆ โคจิกำคอเสื้อเขา

“ไม่ต้องมาทำไ้ ถ้าแกมีอะไรอยากพูดก็รีบพูดมา” โคจิทำหน้า
บึ้ง นัยน์ตาแดงก่ำ

“ทะ ทะ ทิวี่...”

“หา”

“ฉันดูข่าว แล้วตะ ตะ เด็กสาวคนนั้น...”

โคจีย่นจมูก กำคอเสื้อมาโกโตะกระซอกเข้าไปใกล้ มาโกโตะถูก
ลากเข้าไปในตรอก

“แกคงไม่ได้เอาเรื่องพวกฉันไปพูดบอกใครหรอกนะ”

มาโกโตะสั่นศีรษะแรงๆ “ไม่ได้บอกใครทั้งนั้น”

“จริงรึ”

“จริงสิ”

โคจิปล้นผอนแรงที่มีมือ อัดสี่ยะพูดโพล่ง

“โคจิ เราให้อั้หมอนี่ช่วยด้วยดีกว่า หมอนี่จะได้กลายเป็นผู้สมรู้
ร่วมคิดกับเราด้วย”

“ไม่ต้องให้มันช่วยก็เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดอยู่แล้ว แกเข้าใจใช่ไหมวะ”

โคจิกะตุกคอเสื้อมาโกโตะ

“หระ หรือว่าเด็กคนนั้น...” มาโกโตะครวญถาม

“หุบปาก”

ร่างของมาโกโตะถูกกดกับผนัง โคจิแยกเขี้ยวยื่นหน้ามาใกล้

“นั่นมันอุบัติเหตุ เป็นเรื่องช่วยไม่ได้”

มาโกโตะไม่กล้าถามว่าอุบัติเหตุแบบไหน เกิดเหตุการณ์น่าหวาดหวั่นขึ้นแน่แล้ว ไคจิกับอิตาลีจะพยายามจะหนีจากสถานการณ์นั้นให้ได้

“ไคจิ เอาใจหมอนี้ไปด้วยดีกว่า...นะ” อิตาลีจะเสนอ

“ไม่ เราจะไม่เอาใจหมอนี้ไปด้วย” ในที่สุดไคจิก็บปล่อยมือจากคอเสื้อมาโกโตะ “แต่จะให้หมอนี้เป็นพยานยืนยันให้เรา เฮ้ย มาโกโตะ เดี่ยวแกไปที่ไหนก็ได้แล้วสร้างพยานที่อยู่ซะ รวมส่วนของฉันกับอิตาลีด้วย”

“อะไรนะ ให้สร้างพยานที่อยู่หรือ...สร้างยังไงล่ะ”

“แกก็คิดเอาเองสิ ถ้าออกมาไม่ได้เรื่องได้ราว เกิดอะไรขึ้นฉันไม่รู้ด้วยนะ”

มาโกโตะมองเพื่อนสองคนอย่างงุนงง ทว่าทั้งคู่หันหลังให้เขา ประหนึ่งว่า พอยัดเยียดความรับผิดชอบให้เขาได้ก็หมดภาระแล้ว

มาโกโตะเดินออกจากตรอกล่าช้ากว่าพวกเขาเล็กน้อย ไคจิกับอิตาลีกำลังมุ่งหน้าไปที่อะพาร์ตเมนต์ ไคจินั้นมาเห็นตอนเขายืนเหม่อมองทั้งสองคน เลยกำหมัดใส่เหมือนเร่งให้เขารีบไป

มาโกโตะจำทำออกห่างจากที่แห่งนั้น ความคิดสับสนอลหม่าน
เด็กคนนั้น...เด็กคนนั้นถูกเจ้าพวกนั้น...

ให้สร้างพยานที่อยู่ ต้องทำยังไง ต้องทำยังไงดี...

นางามิเนะลืมหัดเดินท่ามกลางความมืดมิด วินาทีนั้นจับต้นชนปลายไม่ถูก แล้วในที่สุดก็ตระหนักว่าตัวเองกลับไปครู่สั้นๆ

เพิ่งได้หลับเป็นครั้งแรกตั้งแต่เอะมะหายตัวไป

เขานอนอยู่บนเตียง แต่ไม่ได้ใส่ชุดนอน ยังสวมกางเกงสแล็กกับเสื้อเชิ้ตไปโลเหมือนเดิม น้ำท่าไม่ได้อาบ เสื้อผ้าก็ไม่ได้เปลี่ยน

นางามิเนะหนีบนาฬิกาตรงหัวเตียง ตัวเลขดิจิทัลเป็นเลขศูนย์กับ
เศษนาทิจึง แต่เขาไม่รู้กระทั่งว่าตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงวันหรือเที่ยงคืน ห้อง
ตกอยู่ในความมืดมิดเพราะปิดบานที่บกันฝนไว้สนิท

ขณะดูนาฬิกา ความทรงจำกลับคืนมาทีละน้อย เมื่อคืนก็นอนไม่หลับ
ตีมิวสิกร็กร้อข้ามคืน พอรุ่งสางเขาออกจากบ้านไปส่งดูผู้รับจดหมาย
ด้วยความคาดหวังว่า คนที่ลักพาตัวเอมะไปอาจส่งข้อความทิ้งไว้ในนั้นก็ได้อ
หว่านอกจากหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าไม่มีสิ่งใดใส่อยู่เลย เขาท้อแท้ กลับ
ห้องนอน เอนตัวลงกับเตียง แล้วคงเผลอหลับไป

ตอนนี้เขาภาวนาขอให้เอมะถูกลักพาตัว เพราะกรณีนั้นมีโอกาสสูง
ที่เขาจะยังมีชีวิตอยู่ หากเป็นการลักพาตัวเพื่อเรียกค่าไถ่ ขอแค่จ่ายเงินให้
ก็มีหวังที่เขาจะกลับมาอย่างปลอดภัย ในสถานการณ์เช่นนี้ เขานึกภาพ
ไม่ออกว่าถ้าไม่ใช่การลักพาตัว เอมะจะปลอดภัยได้อย่างไร

แต่ตำรวจลงความเห็นว่า ในเมื่อเวลาผ่านไป 1 วันเต็มแล้ว จึงมี
ความเป็นไปได้น้อยที่จะถูกลักพาตัว พวกเขามองว่าเป็นคดีอื่นที่ไม่ใช่
การลักพาตัว และเสนอให้เปิดเผยต่อสื่อมวลชน นางามิเนะเห็นด้วย เพราะ
เข้าใจที่ตำรวจบอกว่า ถ้าเปิดเผยเกี่ยวกับคดีให้สาธารณชนรับรู้จะสืบคดี
ได้ง่ายกว่า

นางามิเนะอึดอาดลุกขึ้นนั่งบนเตียง สมองหนักอึ้ง ความอ่อนระโหย
แทรกซอนทั่วร่างกาย ไม่มีกะจิตกะใจจะใช้ความคิด

เขาหลับหน้า สัมผัสขรุขระของตอหนวดที่ไม่ได้โกนและไขมันบน
ผิวหนังที่ติดมากับฝ่ามือ

ขณะยกสะโพกอย่างเชื่องช้า เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

นางามิเนะหันไปในความมืด เครื่องโทรศัพท์ข้างเตียงส่องแสง
กะพริบเตือนว่ามีสายเข้า

ตั้งแต่มีรายงานข่าวทางโทรทัศน์ มีคนมากมายโทรศัพท์หาเขา

ทั้งญาติ คนรู้จัก และเพื่อนร่วมงานที่บริษัท ล้วนแต่ปลอบโยนและให้กำลังใจว่าไม่เป็นไร ต้องปลอดภัยแน่ๆ...ทุกคนเอ๋อเช่นนั้นทั้งที่ไม่มีข้อมูลหลักฐานอะไรยืนยัน เขาได้แต่เอ๋อขอบคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่ากับสายที่โทร. มาซึ่งทำได้เพียงสร้างความน่ารำคาญ ในใจอยากตะโกนว่าไม่ต้องมายุ่งกับฉัน

คราวนี้มีคนโทร. มาปลอบโยนอีกหรือเปล่า

ไม่หรอก ไม่น่าใช่ ลักษณะตบฏาณบอกเขาโดยไม่มีมูลเหตุรองรับอีกเหมือนกันว่า โทรศัพท์สายนี้จะแจ้งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับเอมะ

นางามิเนะยกหูโทรศัพท์แล้วกดปุ่มรับสาย “ฮัลโล สวัสดีครับ”

“ใช้บ้านคุณนางามิเนะหรือเปล่าครับ” เสียงชายไม่คุ้นหูถาม

“ใช่ครับ”

“คุณนางามิเนะ ชิเงกิ สึนะครับ”

“ครับ”

พอเขาตอบ อีกฝ่ายเว้นช่วงชั่วอึดใจก่อนเอ๋อ

“ผมโทร. จากกรมตำรวจนครบาลโตเกียว เราพบเหยื่อที่ต้องการให้คุณช่วยยืนยันว่าใช้ลูกสาวของคุณหรือเปล่าครับ”

นางามิเนะตัวแข็งที่อออยู่ในความมืดมิด

4

วัตถุชิ้นหนึ่งถูกพบค่อนข้างทิศเหนือของสะพานคาไซที่ปลายแม่น้ำอารากาวะ สวนสาธารณะอารากาวะสีนะมาจิมิซุเบะตั้งอยู่แถวนั้น สิ่งนั้นลอยตามแม่น้ำมาเกยตลิ่ง ผู้พบคือคนตกปลาที่กำลังล่องเรือเล็กเมื่อเวลาตี 5 เศษ

วัตถุชิ้นนั้นห่อหุ้มด้วยผ้าใบสีน้ำเงิน กว้างหลาย 10 เซนติเมตร ยาวเกือบ 2 เมตร มันลอยอยู่เพราะมีบันไดไม้รองเป็นฐาน

ที่แรกคนตกปลาที่นี่ว่ามีคนทิ้งขยะแบบผิดกฎหมาย ทว่าพอลองใช้กล้องส่องทางไกลก็เห็นข้อเท้าคนโผล่จากขอบผ้าใบ จึงแจ้งตำรวจ

สถานีตำรวจใจโตรับขนย้ายวัตถุชิ้นนี้ฝั่ง พบว่าในห่อผ้าใบเป็นศพคนดังคาด ร่างหญิงสาวอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า ใบหน้ากับลายนิ้วมือยังปกติดี เนื่องจากถูกวางไว้บนบันไดเลยไม่ค่อยเปียกน้ำ ส่งผลให้ศพแทบยังไม่เน่าเปื่อย สันนิษฐานว่าศพถูกนำมาทิ้งตั้งแต่เสียชีวิตได้ไม่นาน

การสืบสวนเปิดฉากขึ้นในฐานะคดีทิ้งศพ แต่ไม่ซ้ำก็เร็วว่าจะเปลี่ยนไปเป็นคดีฆาตกรรม เหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนเร่งรุดมาจากกรมตำรวจนครบาลโตเกียวได้เริ่มสืบสวนเบื้องต้น เตรียมใจไว้แล้วว่าน่าจะเป็นคดีฆาตกรรม

ใช้เวลาไม่นานก็รู้ว่าเป็นศพของใคร ลักษณะเด่นทางกายภาพคล้ายคลึงกับเด็กสาววัย 15 ปีที่หายตัวไปจากเมืองคาวางูจิ จังหวัดไซตามะ จึงดำเนินการตรวจเปรียบเทียบลายนิ้วมือทันทีและพบว่าตรงกัน จากนั้นก็ติดต่อกันหา นางามิเนะ ชิเงกิ ผู้เป็นพ่อ

โอริเบะ ทากาชิ จากแผนกสืบสวนที่หนึ่ง กรมตำรวจนครบาลโตเกียว และชิซาซุกะที่เป็นหัวหน้าหน่วย ไปร่วมเป็นสักขีพยานในขณะที่นางามิเนะยืนยันศพ ตอนมาถึงสถานีตำรวจใจโต นางามิเนะอดโรยกิ่งปวยทำหน้าที่เหมือนคนไร้วิญญาณ

แต่วันที่เห็นสภาพน่าเวทนาของลูกสาวกับตาตัวเอง ผู้เป็นพ่อร้องไห้กรีดร้อง ดุจรีดเค้นพลังเฮือกสุดท้าย เสียงหวีดร้องกับเสียงคำรามของเขาดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าประหนึ่งไม่มีวันสิ้นสุด โอริเบะที่ยืนฟังอยู่ถูกความเสียใจสุดซึ่งสะกดให้ยืนนิ่งไม่อาจขยับเขยื้อน แน่ใจว่าเขาไม่กล้าพูดอะไรกับอีกฝ่ายด้วย

ทว่าก็น่าแปลกใจ เพราะตอนอิซาซุกะบอกว่าอยากขอลาถามข้อมูลจากเขา แต่รอให้เขาสงบใจก่อนก็ได้ นั่น นางามิเนะตอบว่าถามเดี๋ยวนี้นี้เลยก็ได้ พอเห็นใบหน้าเขาในยามนั้น โอริเบะชนลูกชู้ ใบหน้าที่ปลั่งใจเหือดหายไปกับการร้องไห้หลงเหลือเพียงความชิงชังคนร้าย

พวกเขาขอเยี่ยมห้องรับแขกของสถานีตำรวจโจิตเพื่อสอบถามข้อมูลจากนางามิเนะ อิซาซุกะไม่ค่อยได้สอบถามปากคำครอบครัวของผู้ตายด้วยตัวเอง

นางามิเนะเริ่มเล่าอย่างสุภาพด้วยเสียงเคร่งเครียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนลูกสาวหายตัวไป เขาพักสมุดบันทึกมาด้วย คุณมันเป็นครั้งคราวระหว่างบอกเวลาที่เอมะออกจากบ้านและเวลาที่เขาโทร. เข้าโทรศัพท์มือถือของเธอเป็นครั้งสุดท้าย ท่าทางเขาจะใช้สมุดบันทึกเล่มนั้นตั้งแต่เอมะหายตัวไป

“ขอผมดูสมุดบันทึกเล่มนั้นหน่อยได้ไหมครับ” อิซาซุกะถาม

“สมุดเล่มนี้หรือ ได้สิครับ” นางามิเนะยื่นให้ทั้งที่ยังลังเล

โอริเบะชะงักมองขณะอิซาซุกะพลิกสมุดบันทึก เนื้อหาต่างๆ ถูกจดไว้ด้วยตัวหนังสือหวัดๆ เขียนว่า “งานดอกไม้ไฟจบตอน 3 ทุ่ม พวกเอมะออกจากสถานที่จัดงานตอน 21.20 น.?” คาดว่าเป็นเนื้อหาที่ได้ฟังจากเพื่อนของลูกสาว

“ผมขอเก็บมันไว้สักพักได้ไหมครับ” อิซาซุกะถาม

“เชิญครับ หวังว่ามันจะเป็นประโยชน์”

“สมุดบันทึกเล่มนี้เต็มไปด้วยความคิดถึงของคุณพ่อ มันต้องนำเราไปสู่การจับกุมคนร้ายได้แน่ๆ”

ถ้อยคำของอิซาซุกะคงไปสะกิดต่อมบางอย่าง นางามิเนะผุดสีหน้าขมขื่นแล้วส่ายศีรษะ

“ทำไมเด็กคนนั้นต้องมาเจอเรื่องแบบนี้...เพราะอะไรถึงต้องทำร้าย

เด็กแบบเธอ” หลังพึมพำคร่ำครวญ เขามองหน้าพวกโอริเบะ “ลูกผมถูกฆ่าจริงๆ ไซ้ไหม”

โอริเบะมองใบหน้าด้านข้างของอิซาซุกะ อีกฝ่ายอ้าปากพูดซ้ำๆ

“ยังบอกอะไรไม่ได้หรอกครับ เพราะสาเหตุการตายยังไม่แน่ชัด”

“เธอถูกบีบคอหรือเปล่า”

“ไม่พบร่องรอยที่ว่า แต่อันนี้หมายถึงเฉพาะร่องรอยที่เห็นภายนอก”

“ไม่มีบาดแผลน่าสงสัยเลยหรือครับ”

“ครับ ภายนอกไม่มี”

โอริเบะเบนสายตาจากใบหน้าด้านข้างของผู้บังคับบัญชาไปยังใบหน้าของครอบครัวผู้เสียชีวิต นางามิเนะขมวดคิ้วจน

“ศพกำลังถูกส่งไปชันสูตร คินนี่น่าจะรู้สาเหตุการตายแน่ชัดแล้วล่ะครับ” อิซาซุกะบอก “เป็นฆาตกรรมหรือเปล่านั้น น่าจะลงความเห็นได้หลังดูผลการชันสูตร”

“ต้องเป็นฆาตกรรมแน่นอนอยู่แล้วสิครับ ไม่อย่างนั้นจะเอาศพไปโยนทิ้งแม่น้ำทำไม”

“มีอยู่บ่อยๆ นะครับที่...คนร้ายไม่ได้ตั้งใจฆ่า แต่อีกฝ่ายเสียชีวิตด้วยเหตุฉับพลัน เสร็จแล้วไม่รู้จะทำยังไงเลยทั้งศพ”

“เรื่องแบบนั้น...ไม่ต่างอะไรกับฆ่านั่นล่ะ” หลังจากพูดห้วนๆ นางามิเนะพ่นลมหายใจด้วยความคับแค้น “ขอโทษครับ...”

“ไม่เป็นไรครับ อิซาซุกะชะงักมาใกล้

“คุณพูดถูกแล้ว ไม่ต่างอะไรกับฆ่า เจตนาหรือไม่เจตนา ฆ่าหรือไม่ได้ฆ่า มันก็แค่การจัดประเภทในเชิงกฎหมาย ดังนั้นพวกเราเองก็ตั้งใจจะตามหาคนร้ายด้วยความรู้สึกเดียวกับการไล่ล่าฆาตกร เราขอให้สัญญา กับคุณในเรื่องนั้น”

น้ำเสียงของอิซาซุกะราบเรียบแต่หนักแน่น นางามิเนะคงสัมผัส

ได้เช่นกันว่าอีกฝ่ายเปล่งถ้อยคำนั้นจากก้นบึ้งของหัวใจ จึงบอกเขาว่า
“ขอความกรุณาด้วยนะครับ” แล้วโค้งคำนับ

โอริเบะกับฮิซาซุกะมองนางามิเนะเดินไปถึงโถงด้านหน้าของสถานี
ตำรวจ หลังดูจนเขาขึ้นรถที่ตำรวจสืบสวนเป็นผู้ขับ ทั้งสองก็หันหลังกลับ

“ทำไมไม่บอกเขาเรื่องที่มีการฉีดยาล่ะครับ” โอริเบะถาม

“บอกให้ได้อะไรขึ้นมา”

“แต่คุณนางามิเนะอยากรู้สาเหตุการเสียชีวิต”

“อีกไม่นานก็รู้สาเหตุการเสียชีวิตอยู่แล้ว การบอกสิ่งที่เราคาดเดา
ตั้งแต่ตอนนี้จะมีความหมายอะไร”

“อาจไม่มีความหมายก็จริง แต่...”

ฮิซาซุกะหยุดเดิน เอนำนิ้วจิ้มอกโอริเบะ

“จำเอาไว้ ครอบครัวยุติอายุอยากรู้หมดทุกเรื่องนั่นแหละ อยากรู้
กระทั่งเรื่องที่ไม่ควรรู้ด้วย แต่ข้อมูลส่วนใหญ่เกี่ยวกับคดีนี้ะ ครอบครัวยุติอายุ
ผู้ตายยิ่งรู้ก็ยิ่งทรมานใจ ฉะนั้นการบอกข้อมูลให้น้อยที่สุดก็เป็นงานของ
ตำรวจสืบสวนเหมือนกัน”

“แต่ถ้าอย่างนั้นจะเกิดปัญหาว่า ฝ่ายผู้เคราะห์ร้ายไม่ได้รับข้อมูล...”

“แบบนั้นแหละดีแล้ว” ฮิซาซุกะกล่าวแล้วออกเดิน

โอริเบะตามหลังไปโดยยังไม่หายกังขา

เมื่อครูฮิซาซุกะบอกว่าศพไม่มีบาดแผลภายนอก แต่ความจริงไม่ใช่
อย่างนั้น แขนของ นางามิเนะ เอมะ มีรอยเลือดตกในจากการฉีดยา ไม่น่า
เป็นการฉีดยาเพื่อการรักษา วิธีฉีดยากับตำแหน่งที่ฉีดก็มั่วซั่ว เห็นได้ชัด
ว่าคนฉีดไม่ใช่แพทย์

เหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนคิดว่าน่าจะเป็นสารกระตุ้น โอริเบะก็คิด
เช่นนั้น ฮิซาซุกะก็เหมือนกัน การฉีดยาปริมาณมากอย่างรวดเร็วก่อให้เกิด
อาการหัวใจวายเนื่องด้วยความเป็นพิษเฉียบพลัน กรณีแบบนี้

มีให้เห็นนานๆ ครั้ง

แน่นอนว่าเป็นเพียงการคาดเดาเหมือนอย่างทีอืซาซุกะบอก บางทีนางามิเระ เอมะ อาจถูกสังหารด้วยสารพิษ หรือไม่อย่างนั้นการฉีดยาอาจไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสาเหตุการตายก็ได้ ถึงกระนั้นโอริเบะก็ยังคิดอยู่ดีว่า แจ็งเฉพาจะข้อมูลที่อยู่แล้วตอนนี้ให้พ่อของผู้ตายรู้ก็ยิ่งดี

ตกกลางคืนได้ผลการชันสูตร พวกโอริเบะที่เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนในหน่วยอืซาซุกะถูกเรียกมารวมตัวกันในห้องหนึ่งของกรมตำรวจนครบาลโตเกียว

“สาเหตุการเสียชีวิตคาดว่าเป็นภาวะหัวใจล้มเหลวเฉียบพลันเนื่องจากตรวจพบสารเสพติดในปัสสาวะที่หลงเหลือในร่างกาย” อืซาซุกะถือเอกสารพูดกระซอกโหยงฮาก

เสียงถอนหายใจหลุดจากปากตำรวจสืบสวนทั้ง 13 คนในทีนั้น

“งั้นก็ตั้งเป็นคดีฆาตกรรมไม่ได้ล่ะสิ” มาโนะตำรวจสืบสวนเชี่ยวชาญสอบสวนกรณีกล่าว

“เออ เรื่องนั้นเอาไว้จับคนร้ายได้แล้วค่อยคิดเถอะ” อืซาซุกะปลอบ “ในเมื่อเป็นการใช้สารเสพติดกับผู้เยาว์จนเป็นเหตุให้เสียชีวิต สังคมย่อมให้ความสนใจกันมาก สื่อมวลชนก็คงประโคมข่าว”

“จะสืบด้วยสมมติฐานว่าเป็นเพราะสารเสพติดหรือครับ” ตำรวจสืบสวนอีกคนถาม

“เราคงสืบจากเรื่องนั้นด้วย แต่คาดหวังไม่ค่อยได้ คนร้ายน่าจะมีมือสมัครเล่นด้านสารเสพติด อย่างน้อยก็ไม่คุ้นเคยกับการใช้สารกระตุ้น” อืซาซุกะลดสายตามองเอกสารแล้วพูดต่อ “ปริมาณก็ใช้แบบส่งเดช พวกนายบางคนน่าจะทำได้ว่าวิธีฉีดก็เลวร้าย เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานลงความเห็นว่าจะค้นหาเส้นเลือดและฉีดใหม่หลายหน ถ้าเป็นพวกที่คุ้นเคยกับการใช้สารเสพติด เรื่องแบบนั้นจะไม่เกิดขึ้น”

จากใจสำนักพิมพ์

“คุณค่าในการมีชีวิตอยู่ในวันนี้คือการล้างแค้นให้สำเร็จ”

คมมีดลงทัณฑ์ เป็นผลงานโดดเด่นชิ้นใหม่ที่จะทำให้หัวใจผู้อ่านเต้นแรง ฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้บอกเล่าผ่านตัวอักษรและชวนตั้งคำถามถึงประเด็นร้อนที่สังคมปัจจุบันเผชิญอยู่

ความมืดหม่นเยือกเย็นที่เป็นพื้นหลังของเรื่องนี้ถูกทาบด้วยรสชาติหนักหน่วงของความแค้นที่บาดคม

หลังจากการสูญเสียลูกสาวผู้เป็นแก้วตาดวงใจ สิ่งที่เป็นพ้อหัวใจแตกสลาย ไม่ยอมให้อภัย คือความมุ่งมั่นสู่เส้นทางแห่งการล้างแค้น และคงไม่มีโทษทัณฑ์ใด จะสาสมเท่าความตาย

เมื่อความเศร้าหม่นและดุดันจนปลายมีดชี้ไปยังผู้ก่อเหตุซึ่งเป็นเยาวชน กฎหมายและความยุติธรรมที่ดูเหมือนจะอ่อนแอลงจึงเปลี่ยนศรย้อนกลับมาทำร้ายครอบครัวเหยื่อ

นักเขียนฉายเรื่องราวที่เข้มข้นจับใจที่สุด เทอราธมน์ความรู้สึกของตัวละคร เชื่อมผู้อ่านให้เป็นหนึ่งในเรื่องราวนั้น จนมาถึงตอนจบแบบเกินคาดเดา

สำนักพิมพ์ไต้พุกขอนำผู้อ่านเดินทางสู่โลกของการลึกลับตัวอันโหดร้าย และหากจะตัดสินที่อายุ อาชีพ หรือมีเกียรติแค่ไหน ไม่มีอะไรยืนยันความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ไต้พุก

จากใจนักแปล

อาชญากรรมร้ายแรงโดยผู้เยาว์และปัญหาเกี่ยวกับตัวบทกฎหมายเป็นสิ่งที่ถูกหยิบยกมาใช้ในนิยายหลายเรื่อง สำหรับเรื่อง *คมมีดลงทัณฑ์* ก็เช่นกัน ซึ่งเราจะได้เห็นทัศนะของ อ.อิงาซีโนะ เคโงะ เกี่ยวกับประเด็นนี้ผ่านเรื่องราวที่เกิดขึ้น

สำหรับเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มหนาและสเกลค่อนข้างใหญ่ สะท้อนให้เห็นมุมมองและบทบาทของหลายฝ่าย ทั้งครอบครัวของเหยื่อ คนร้าย ตำรวจ สื่อมวลชน และผู้คนในสังคม มีหลายประเด็นน่าสนใจที่ผู้เขียนหยิบมาตั้งคำถาม และแสดงให้เห็นมุมมองในบางแง่มุม คาดว่านิยายเรื่องนี้ น่าจะจุดประกายความคิดเมื่ออ่านจบและสามารถนำไปถกเถียงกันต่อได้ค่ะ

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับอรรถรสจากการอ่านนิยายเรื่องนี้นะคะ

ฉัตรขวัญ อติศัย

แนะนำนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากการและผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของ อิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu* (ความลับ) คำวิจารณ์ชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin* (กลลวงซ่อนตาย) คำวิจารณ์นาโงกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตอร์ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยตั้งแต่ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโงกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของ อิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai* (เกมรักพาดหัว), *Yougisha X no Kenshin* (กลลวงซ่อนตาย), *Tantei Galileo* (กาลิเลโอไซคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin* (กลลวงซ่อนตาย), *Seijo no Kyuusai* (พิชรักสังตายน), *Tantei Galileo* (กาลิเลโอไซคดี), *Tomei na Rasen* (ความลับกาลิเลโอ) และยังคงมีออกมามากอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

ฉัตรขวัญ อุดิษฐ์

ชื่อเล่น เพนนี

ชื่อเล่นได้มาจากชื่อยี่ห้อลูกเทนนิส เพราะคุณพ่อชนะการแข่งขันเทนนิสของสโมสรในปีที่ลูกสาวเกิดพอดี เป็นสาวคนละบัญชีผู้รู้สึกว่่าที่เรียนอยู่มันยังไม่ใช่ พอผันตัวไปเรียนสาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็ยิ่งรู้สึกว่าไม่ใช่อีก สุดท้ายก็กลับมาตายรังกับภาษาต่างประเทศที่ชอบที่สุด ไม่ว่าจะเป็่นภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ จนกระทั่งได้บินลัดฟ้าไปเรียนต่อที่แคนซัสเพื่อสานต่อทักษะด้านภาษาญี่ปุ่นที่เรียนๆ หยุดๆ มาตั้งแต่มัธยมสามให้เต็มที่

เรียนและทำงานอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหลายปี ะหว่างนั้นก็รับงานพิเศษด้านการแปลควบคู่ไปด้วย รวมทั้งแปลเรื่องราวที่สนใจลงอินเทอร์เน็ตเป็นงานอดิเรก ยิ่งแปลก็ยิ่งรู้สึกว่านี่แหละความหมายในการมีชีวิตของตัวเอง จนเมื่ออิมตัวแล้วก็กลับประเทศไทยมามุ่งมั่นทุ่มเทเต็มที่กับอาชีพที่รักอย่างนักแปล

โปรดปรานนิยายหลายประเภท ทั้งนิยายซึ่งกินใจ ดราม่า และแฟนตาซี แต่ที่ชอบมากเป็นพิเศษก็คือแนวลึกลับซ่อนเงื่อน สืบสวนสอบสวน และระทึกขวัญ ตั้งใจจะเอาความรู้กับประสบการณ์ในชีวิตมาใช้กับงานแปลอย่างสุดความสามารถ และอยากพัฒนาตัวเองต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งในทุกๆ ด้าน

คมมีดลงกัณฑ์

さまよう刃

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ฉัตรขวัญ อดิษฐ์ แปล

SAMAYOU YAIBA

©Keigo Higashino 2008 / KADOKAWA CORPORATION

First published in Japan in 2008 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through JAPAN UNI AGENCY, INC., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู บริษัท บুক ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0506-9

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

คมมีดลงกัณฑ์.- กรุงเทพฯ : บุก ไทม์, 2566.

416 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อดิษฐ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0506-9

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดดา วรสูมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิชัย

รุจี บุญยมาลิก

pinniee

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ทีมพิสูจน์อักษร

ชวิน เฉลิมชัยกิจ, อัศคนัฐ ชุมนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณะ

บริษัท บุก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

พิณพูน
กระต่ายกอบสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันจะแก้แค้น หลังจากแก้แค้น ฉันจะมอบตัว”

หลังจบงานแสดงดอกไม้ไฟฤดูร้อน เอมะ สาวน้อยวัยสิบห้า
ลูกสาวเพียงคนเดียวของนางามิเนะถูกพบเป็นศพ ร่างของเธอถูกโยนลง
แม่น้ำอารากาวะอย่างโดดเดี่ยว ระหว่างที่ความจริงยังไม่คลี่คลาย
เขาได้รับข้อความปริศนา อีกฝ่ายดูเหมือนจะรู้เรื่องเกี่ยวกับผู้ก่อเหตุ
นางามิเนะจึงแอบเข้าไปที่อะพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่ง

พบวิดีโอเทปที่มีป้ายกำกับว่า “August Fireworks Summer Kimono”

เขาเปิดดูทันทีหัวใจพองพริ้วแตกสลาย ไฟแค้นเพื่อลูกก็พลุ่งพล่าน
สัญญาเอาคืนให้สาสมกับความเจ็บปวดของลูกสาว เกมการไล่ล่าได้เปิดฉากขึ้น
ศพแรกคือหนึ่งในสองฆาตกรที่การุณกรรมเอมะอย่างไร้ความปราณี และคนต่อไป...

กฎหมายในครั้งนี้น่าคงไม่จำเป็น เขาคือผู้พิพากษา
และบทลงทัณฑ์มีเพียงสถานเดียวคือความตาย
ตัดแปลงเป็นภาพเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องทั้งภาพยนตร์
และละครโทรทัศน์ ญี่ปุ่น เกาหลี และจีน

นิยายสืบสวน

SN00069

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

©DaifukuPUB